

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Město Staňkov**, se sídlem nám. T. G. Masaryka 35, Staňkov, zastoupeného JUDr. Romanem Majerem, advokátem se sídlem Úslavská 33, Plzeň, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Plzni**, se sídlem Hálkova 14, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2007, č. j. 57 Ca 8/2006 – 57,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2007, č. j. 57 Ca 8/2006 – 57, **se zrušuje** a věc se mu **vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 31. ledna 2007, č. j. 57 Ca 8/2006 - 57 byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 25. 11. 2005, č. j. 11512/05-170, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru č. 29/05 Finančního úřadu v Domažlicích (dále „finanční úřad“) ze dne 21. 4. 2005 na odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 8 800 000 Kč. Krajský soud odůvodnil rozsudek tím, že rozhodnutí finančního ředitelství je oproti námitce stěžovatele přezkoumatelné. Námitka stěžovatele o tom, že neporušil rozpočtovou kázeň, je nedůvodná, protože zužující výklad pojmu neoprávněné porušení rozpočtových prostředků, provedený stěžovatelem, neodpovídá kogentním ustanovením a platnému znění rozpočtových pravidel a také tomu, že byla dotace poskytnuta stěžovateli ze státního fondu, nikoli z rozpočtu. Ačkoli stěžovatel trval na tom, že teprve smlouva o poskytnutí dotace konkretizuje neoprávněné použití prostředků ze státního fondu či jejich zadržetí nesplněním podmínek a závazků z této smlouvy, a to je podle něj nepřipustné a ujednání smlouvy proto neplatné, krajský soud označil „neoprávněné použití prostředků“ za neurčitý pojem, běžně ve správním právu užívaný, a postup subsumpce skutkového stavu pod tento pojem finančním ředitelstvím a jeho právní vývody označil za logické a souladné s judikaturou, přičemž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 58/2005 – 90

a č. j. 1 Afs 92/2005 - 98. Krajský soud dále odmítl přezkoumávat neúplný žalobní bod IV., že k porušení rozpočtové kázně dochází teprve až porušením účelu jejich používání a jen v souvislosti s jejich výdejem. Odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 a č. j. 8 Azs 172/2005 - 50 s tím, že žalobní bod musí obsahovat popis skutkového stavu a navazující právní odůvodnění, jež pak zakládá nezákonnost nebo nicotnost napadeného správního rozhodnutí. Pokud je žalobní bod neúplný, nelze jej projednat. Stěžovatel v žalobě v bodě IV. žádné skutkové tvrzení neuvedl. Krajský soud se rovněž vyrovnal s námitkou stěžovatele, že nebyla prokázána skutečnost, že finanční účast od budoucích nájemců požadoval přímo stěžovatel a že na účet družstva poukazovali nájemci prostředky ve prospěch jiného, tj. stěžovatele. Krajský soud zjistil, že obsahem uzavíraných smluv byly mimo jiné i smlouvy o budoucích nájemních smlouvách, které rovněž zahrnovaly povinnost budoucích prodávajících (družstva a stěžovatele) uzavřít s budoucím nájemcem v určené lhůtě kupní smlouvu na převody bytových jednotek v dotovaných domech. Proto byl závěr finančního ředitelství, že stěžovatel požadoval příspěvek od budoucích kupujících, správný a má oporu ve spise. Krajský soud odmítl také jako nedůvodnou námitku, že stěžovatel příspěvky pouze přijímal a nepožadoval. Jako částečně opodstatněnou shledal krajský soud námitku, že finanční ředitelství nevyhovělo návrhu na doplnění důkazů stěžovatelovým účetnictvím. Finanční ředitelství reagovalo na námitku v napadeném správním rozhodnutí jen jednou větou a obšírněji se vyslovilo až ve vyjádření k žalobě, což způsobuje vadu řízení, ale ta není takového rázu, aby způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože pro právní posouzení věci neměla vliv a stěžovatele nezkrátila na hmotných právech. Námitkou týkající se ústavně nekonformního výkladu pojmu dokončení akce, se krajský soud nezabýval, protože nebyla obsahem odvolání, tudíž ani napadeného rozhodnutí a týká se skutkového stavu věci, jež nepřísluší správnímu soudu. Ten se může zabývat jen zákonností závěru ohledně námitek předestřených ve správním řízení.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s tím, že trvá na tom, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Nesouhlasí s názorem krajského soudu, a potažmo správního orgánu, že smlouva o poskytnutí dotace může konkretizovat, kdy dochází k porušení rozpočtové kázně. Správní orgán tento závěr navíc ani řádně neodůvodnil. Odvolací námitka byla širší, než jak konstatuje krajský soud. Stěžovatel se bránil již v odvolání, že neporušil žádné ustanovení rozpočtových pravidel ani jiného zákona ve vztahu k účelu dotace a že porušením rozpočtové kázně je jen použití prostředků za jiným účelem či jejich neoprávněné zadržetí. Znovu poukázal na to, že z odůvodnění rozhodnutí finančního ředitelství nelze zjistit, podle jakých předpisů dovozuje, že smluvní strany byly oprávněny konkretizovat, kdy dochází k porušení rozpočtové kázně. To bylo v rozporu s ústavní zásadou o uplatňování státní moci. Vrchnostenské postavení poskytovatele dotace jej neopravňuje překročit jeho zákonná zmocnění. Porušení závazku sjednaného ve smlouvě o poskytnutí dotace je pouze porušení obligačního závazku bez přímých veřejnoprávních následků. Takové porušení si měl poskytovatel ošetřit např. možností odstoupení od smlouvy či majetkovou sankcí. Stěžovatel dále brojí proti soudem tvrzené neprojednatelnosti žalobního bodu IV. Z tohoto žalobního bodu i kontextu žaloby jasně plyne, že stěžovatel odůvodňuje jím tvrzenou nezákonnost a vadnost nesprávnými úvahami a závěrem finančního ředitelství v návaznosti na pouhé porušení smluvních ujednání, přičemž svůj závěr nezdůvodňuje úplně. Stěžovatel v žalobě uvedl i konkrétní zákonná ustanovení. Stěžovatel rovněž vyslovil nesouhlas se závěrem, že požadoval od budoucích kupujících příspěvek. Podle smlouvy o sdružení uzavřené mezi družstvem a stěžovatelem o výstavbě dvou domů poskytují prostředky obě tyto smluvní strany, každá za sebe, přičemž je nerozhodný jejich zdroj. Stěžovatel tak uzavíral smlouvu o dotaci samostatně, ne jako člen sdružení, obdobně družstvo obdrželo plnění svých členů samostatně, na svůj účet do fondu výstavby. Fakt, že by stěžovatel požadoval poskytnutí příspěvku, nevyplývá z žádné smlouvy. Závazek budoucích nájemců poskytnout investiční příspěvek nepodmiňuje uzavření nájemní ani jiné smlouvy, ani jiné právo.

Nebylo prokázáno, že by stěžovatel požadoval finanční účast budoucích nájemců. Převedením takových příspěvků na účet stěžovatele splnilo družstvo svou povinnost ze smlouvy o sdružení poskytnout vklad v určené výši. Podle názoru stěžovatele se krajský soud měl zabývat definicí pojmu termínu dokončení akce. V žalobních bodech může žalobce uplatnit i právní námitky, které ve správním řízení nevznel, protože mu v tom nebrání žádné ustanovení zákona. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Zásadní otázkou kasační stížnosti je charakter smlouvy o poskytnutí dotace, kterou uzavřel dne 4. 9. 2002 Státní fond rozvoje bydlení (dále jen „SFRB“) a stěžovatel na výstavbu 22 nájemních bytů v městě Staňkov ve výši 8 800 000 Kč. K námitce stěžovatele, že finanční ředitelství nesprávně dovodilo, že smlouva může konkretizovat, kdy se jedná o porušení rozpočtové kázně, Nejvyšší správní soud uvádí, že předmětná smlouva byla uzavřena (jak je uvedeno i v čl. I.) podle zákona č. 211/2000 Sb. o Státním fondu rozvoje bydlení a o změně zákona č. 171/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky ve věcech převodů majetku státu na jiné osoby a o Fondu národního majetku České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ve znění účinném do 6. 9. 2002 (dále jen „zákon o SFRB“) a podle nařízení vlády č. 481/2000 Sb., o použití prostředků Státního fondu rozvoje bydlení formou dotace ke krytí části nákladů spojených s výstavbou bytů, ve znění účinném do 21. 5. 2003 (dále jen „nařízení vlády“). Zákon o SFRB v § 3 odst. 2 stanoví, že finanční prostředky soustředěné ve Fondu lze k účelům uvedeným v odst. 1 písm. a) až c) a f) až h) zákona použít v rozsahu a za podmínek stanovených nařízením vlády. Nařízení vlády v § 3 stanoví, že obec nepřevede po dobu 20 let od kolaudace vlastnictví budovy ani bytu nebo nebytového prostoru podle zákona o vlastnictví bytů na jinou osobu, a to ani spoluvlastnický podíl, že rozhodnutí o kolaudaci nabude právní moci nejdéle do 3 let od data poskytnutí dotace a další. Podle § 7 nařízení vlády pro kontrolu dodržování podmínek čerpání dotace podle tohoto nařízení a uplatnění sankcí při neoprávněném použití nebo zadržování dotace platí zvláštní právní předpis. Odkazuje přitom na rozpočtová pravidla, původně obsažená v zákoně č. 576/000 Sb., od 1. 1. 2001 v zákoně č. 218/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“). Tento zákon v § 44 v písm. a) stanoví, že porušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu a jiných peněžních prostředků státu a podle písm. b) neoprávněné použití nebo zadržování peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.

Smlouva o poskytnutí dotace v čl. IV odst. 2 výslovně říká, že nesplnění podmínek a závazků vyplývajících pro příjemce dotace z této smlouvy, je porušením rozpočtové kázně ve smyslu § 44 zákona o rozpočtových pravidlech.

Ačkoliv uzavřená smlouva může vzbuzovat dojem smlouvy soukromoprávní, je smlouvou práva veřejného, jehož základním atributem je nerovnost účastníků a takové smlouvy mohou být uzavírány preferenčním způsobem. Režim smlouvy spadá do práva veřejného, potažmo správního a příp. finančního, kde hlavní metodou regulace je administrativně - právní regulace finančně - právních vztahů. Rozdíl od soukromoprávní smlouvy je i v důsledcích a rozdílný je i režim sporů ze smlouvy vyplývajících. Pokud jedna smluvní strana nesplní své povinnosti, může nastupovat vydání správního aktu (v dané věci platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně). Veřejnoprávní smlouvy jsou upraveny zákonem č. 500/2004 Sb., ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Před jeho účinností, tj. do 31. 12. 2005, existovaly veřejnoprávní smlouvy také, což mimo jiné potvrzuje znění § 182 odst. 1 správního řádu. Ačkoli neměly výslovnou samostatnou a obecnou právní úpravu, teorie jejich existenci uznávala.

Také podle § 17 zákona o rozpočtových pravidlech mohou být dotace nebo návratné finanční výpomoci poskytovány na základě dohod uzavíraných mezi poskytovatelem a žadatelem, stanoví-li tak zvláštní zákon. Zvláštní zákon vždy také stanoví náležitosti takových dohod. V dané věci tedy zákon o SFRB a nařízení vlády. Protože jde o využití veřejných peněz, musí smlouva dosahovat takových kvalit, aby jejím naplněním neutrpěla správa veřejných peněz.

Stěžovatel je územní samosprávný celek státu a SFRB je státním fondem. Oba účastníci smlouvy vystupují se samostatnou právní subjektivitou (obec je podle § 2 zákona č. 128/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, veřejnoprávní korporací, má vlastní majetek a v právních vztazích vystupuje svým jménem a nese odpovědnost z těchto vztahů vyplývajících; SFRB je právnickou osobou podle § 1 odst. 2 zákona o SFRB). Stěžovatel i SFRB jako subjekty veřejného práva zřízené jeho normami musí hospodařit efektivně. Oba subjekty hospodáří s veřejnými penězi ve veřejném zájmu. Přitom se musí dále mimo jiné řídit principy legitimacy, hospodárnosti a přihlídnout k imperativnímu charakteru příslušné právní regulace. Nakládání s veřejnými penězi musí podléhat takové disciplíně a takovému způsobu nakládání, aby nebyl ohrožen v konečném důsledku samotný ekonomický základ státu a jeho základní ekonomické zájmy s ohledem na jeho uspořádání a fungování. Zvolenou výkladovou metodou by stěžovatel nejen, že upřel státu možnost sankcionovat jednání, které je v rozporu s účelem poskytování dotací jako přísně zúčtovatelného platebního prostředku sloužícího k zajištění veřejných zájmů, ale i přímo dovedl příjemce dotace k obcházení zákona. Jeho interpretace napovídá spíše neporozumění charakteru veřejnoprávních smluv.

Porušením rozpočtové kázně ve smyslu § 44 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech se rozumí neoprávněné použití peněžních prostředků ze státního rozpočtu. Za použití lze považovat i výdej těchto prostředků. Pokud je tento výdej v rozporu s uzavřenou smlouvou, jde o porušení rozpočtové kázně. Účel použití prostředků byl stanoven zákonem o SFRB a smlouvou ze dne 4. 9. 2002. Příjemce dotace je povinen dodržet všechny podmínky stanovené smlouvou o jejím poskytnutí. K jejich dodržování se zavázal podpisem smlouvy a tím s nimi souhlasil. Zásada „pacta sunt servanda“ je obecným právním principem a vztahuje se i na veřejnoprávní smlouvy. I tyto smlouvy se musí dodržovat. Nelze-li z účelu, smyslu a obsahu smlouvy, právní úpravy, podle které byla uzavírána, a okolností jejího uzavření dovozovat něco jiného, pak je třeba vykládat i veřejnoprávní smlouvy podle zásad práva soukromého. I důsledky plynoucí z vad takových právních úkonů je nutno hodnotit zásadně na základě soukromoprávních principů, ledaže veřejné právo stanoví něco jiného. Při výkladu veřejnoprávní smlouvy je třeba nejdříve vyložit obsah příslušných právních předpisů, pak skutečný obsah smlouvy a vyhodnotit jeho soulad s právními předpisy. Po vymezení práv a povinností ze smlouvy lze přistoupit k posouzení, zda došlo k jejich porušení. Dále se hodnotí, zda vydaný individuální správní akt odpovídá právní úpravě a má souvislost s porušením smlouvy. K takovému výkladu se Nejvyšší správní soud přiklonil ve své konstantní judikatuře (viz. rozsudky sp. zn. 2 Afs 173/2006, 2 As 50/2005 - č. 1034/2007 Sb. NSS, 2 Afs 125/2005, 2 Afs 58/2007, vše dostupné na www.nssoud.cz).

Podle napadeného správního rozhodnutí stěžovatel porušil rozpočtovou kázeň tím, že nedodržel termín realizace stavby, sdužil finanční prostředky místo s družstvem (Stavební a nájemní družstvo Staňkov – U pošty) přímo s budoucími nájemci a dále v rozporu se smlouvou přijal od budoucích nájemců finanční plnění nazvané jako tzv. investiční příspěvek. K námitce stěžovatele, že napadené správní rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno, Nejvyšší správní

soud poukazuje na str. 2 – 10 odůvodnění rozhodnutí. Finanční ředitelství konkretizuje, že datum kolaudace byl smlouvou stanoven na září 2003, kolaudační rozhodnutí bylo vydáno 8. 10. 2003 a nabylo právní moci dne 24. 10. 2003. Stěžovatel nepoukazuje na jiné, konkrétní datum ukončení stavby a současně ani na důkazy, které by je prokazovaly a které by včas předal SFRB. Finanční ředitelství dále cituje ze smlouvy o investičním příspěvku a budoucí kupní smlouvě uzavřené s členy družstva a budoucími nájemci. Tím stěžovatel porušil smlouvu o poskytnutí dotace a snažil se obejít podmínky (a zákazy) jí stanovené. Investiční příspěvek měl sloužit jako záloha na budoucí kupní cenu. Finanční ředitelství se vypořádalo s námitkou ohledně pojmu porušení rozpočtové kázně odkazem na příslušné právní předpisy, popsalo, jak uložilo správci daně doplnění dokazování a jejich výsledky zdůvodnilo a také vysvětlilo, že navrhovaný důkaz účetnictvím stěžovatele nebyl proveden, protože by nijak neovlivnilo výsledek řízení. Na toto poukázal podrobně ve svém rozsudku i krajský soud. Výše uvedené námitky stěžovatele proto shledal Nejvyšší správní soud jako nedůvodné.

Stěžovatel v další kasační námitce brojil proti tomu, že krajský soud odmítl přezkoumat napadené správní rozhodnutí v rozsahu žalobního bodu IV., protože nesplňoval náležitosti žaloby podle § 71 s. ř. s., podle kterého musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky správního rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

V tomto žalobním bodě stěžovatel ocitoval § 44 odst. 1 písm. b), § 3 písm. e) rozpočtových pravidel, § 3 odst. 1 písm. c) a § 4 odst. 3 zákona č. 211/2000 Sb., ze kterých vyvodil, že k neoprávněnému použití prostředků fondu dochází pouze při porušení účelu jejich používání a jen v souvislosti s jejich výdejem a nikoli porušením byť jediné podmínky smlouvy o dotaci. Správním orgánem pojatý výklad zákona označil za extenzivní, porušující kogentní ustanovení zákona a ústavní principy. Ujednání ve smlouvě, která jsou v rozporu se zákonem, považuje za neplatná. I když stěžovatel v tomto žalobním bodě neuvedl s jakým konkrétním skutkovým stavem spojuje toto namítané nesprávné právní posouzení, neztotožňuje se Nejvyšší správní soud se závěrem krajského soudu o jeho neprojednatelnosti neztotožnil. Stěžovatel totiž na skutkové důvody poukazoval v jiných bodech žaloby (jmenovitě v bodě II. a III.) a pouze je vysloveně znovu nezopakoval v bodě IV. Uvedený žalobní bod byl proto projednatelný.

Krajský soud sice formálně odmítl na základě tohoto žalobního bodu napadené správní rozhodnutí přezkoumat, ale ve skutečnosti tak učinil (viz. str. 10 a 11 napadeného rozsudku), když v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že právní názor finančního ředitelství je správný, a tedy že smlouva o poskytnutí dotace může konkretizovat, že k neoprávněnému použití prostředků ze státního fondu či zadržetí těchto prostředků dochází nesplněním podmínek a závazků vyplývajících pro příjemce ze smlouvy. Lze tak shrnout, že podle krajského soudu pojem neoprávněné použití znamená vynaložení peněžních prostředků, které je v rozporu nejen s podmínkami vztahujícími se přímo k deklarovanému a schválenému účelu, jak tvrdí stěžovatel, ale také v rozporu s podmínkami stanovenými smlouvou o poskytnutí dotace.

Nejvyšší správní soud se s tímto právním názorem ztotožňuje a s ohledem na to, co již uvedl, poukazuje na to, že smlouva o poskytnutí dotace je veřejnoprávní smlouvou, která nejen, že může, nýbrž musí obsahovat ujednání nutná k funkčnosti a úplnosti této smlouvy. Ustanovení čl. IV bodu 2 smlouvy o poskytnutí dotace, že nesplnění podmínek a závazků z této smlouvy je porušením rozpočtové kázně ve smyslu § 44 zákona č. 218/2000 Sb., je tedy její kompatibilní, oprávněnou, ba nutnou součástí.

Námitka neplatnosti čl. IV. bodu 2 smlouvy o poskytnutí dotace ve skutečnosti směřuje k interpretaci samotného základu předmětu smlouvy a jejího charakteru, jenž Nejvyšší správní

soud již popsal. Proto již není třeba zodpovědět otázku částečné nebo úplné neplatnosti smlouvy a kdo by byl oprávněn se jí jako samostatnou námitkou (bez návaznosti na porušení práv stěžovatele ve smyslu § 65 s. ř. s.) zabývat, zda správní soud anebo krajský soud v řízení podle části páté o. s. ř.

Pokud stěžovatel namítal, že dodržel smlouvu o dotaci a nepožadoval příspěvek od budoucích nájemců, neshledal Nejvyšší správní soud tuto námitku důvodnou. Finanční ředitelství provedl v průběhu odvolacího řízení šetření, aby ověřil, zda došlo k naplnění smlouvy o investičním příspěvku. Zjistil, že tyto příspěvky byly všemi nájemníky zaplacený družstvu od listopadu 2002 do listopadu 2003 a poté převedeny stěžovateli. Další část příspěvků spláceli budoucí nájemníci pravidelně na účet družstva, a to je měsíčně převádělo stěžovateli. Žádné jiné prostředky družstvo stěžovateli neposkytlo. Podle čl. III. smlouvy o sdružení ze dne 3. 7. 2002 uzavřel stěžovatel s družstvem dohodu, že bude správcem sdružení a za sdružení bude jednat svým jménem. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že fakticky stěžovatel uzavřel s družstvem další veřejnoprávní smlouvu, avšak podle skutkového stavu, který má oporu ve spise a stěžovatel jej nijak nerozporuje, ve skutečnosti vybíral příspěvky sám prostřednictvím jiného.

Další stížní bod, v němž stěžovatel tvrdí, že v tom, aby vznesl v žalobě právní námitky, jež neuplatnil v odvolání proti napadenému správnímu rozhodnutí, mu nebrání žádné ustanovení zákona, posoudil Nejvyšší správní soud jako opodstatněný. Jmenovitě šlo o výklad pojmu dokončení realizace stavby. Podle konstantní judikatury může žalobce v žalobě vznést právní námitky, které ve správním řízení, resp. v odvolání proti správnímu rozhodnutí, nevznese. Tento právní názor již byl vysloven v judikatuře, např. v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 1996, č. j. 7 A 11/94 - 32, uveřejněném pod č. 530/1999 a v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 12. 1995 č. j. 6 A 231/93 - 25, uveřejněném pod č. 223 v časopise Soudní judikatura ve věcech správních, vyd. ASPI Publishing, s. r. o. Praha 1998 – 2002. Krajský soud však námitku týkající se výkladu pojmu dokončení (realizace) stavby k žalobní námitce stěžovatele nepřezkoumal.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

Podle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu